

KAPITOLA PRVNÍ

Západ státu New York, současnost

Metafora „život je dálnice“ byla tak všední, tak omletá, tak opotřebovaná a otřepaná, až Nyx sedící na sedadle spolujezdce v deset let starém kombíku a zírající na měsícem osvětlenou asfaltku, která vedla křovím a ostružiním v západní části státu New York, sakra vůbec neuvažovala o nějaké případné podobnosti mezi silnicí a životem: může to být hladká jízda z mírného svahu. Ošklivé hrbolaté a nesjízdné úseky, na nichž vám drkotají zuby. Stoupání do kopce, které vám připadá, že nikdy neskončí. Nudné dlouhé úseky mezi daleko od sebe vzdálenými exity.

A pak se naskytnou překážky, jež se zčistajasna objeví a odvedou vás z plánované cesty tak daleko, že skončíte někde úplně jinde.

Některé z nich, analogicky i ve skutečnosti, mají čtyři nohy a potomka jménem Bambi.

„Bacha!“ zařvala, popadla rukou volant a chopila se kontroly nad autem.

Pozdě. Přes skřípot pneumatik zazněl odporně měkký náraz toho druhu, jako když ocel narazí na tělo, a její sestra zareagovala tak, že si zakryla oči a přitáhla kolena k tělu.

Nijak nepomohlo vědět, že Posie je ta, která má přístup k brzdovému pedálu. Ale taky že se chová naprosto typicky.

Kombík jakožto neživý předmět uvedený do pohybu neměl vlastní mozek, ale spoustu motivace v podobě devadesátikilometrové rychlosti, jíž ujížděl. Jako také se staré volvo proměnilo v divokého mustanga, když opustilo venkovskou okresku a jeho tuhé, nemotorné tělo se dalo do hopsavých tanečních pohybů, při nichž Nyx narážela hlavou do čalouněného stropu, i když byla připoutaná.

Světlo reflektorů střídavě osvětlovalo to, co bylo před autem, mířilo a vystřelovalo do všech úhlů a směrů, kam právě směřovala mřížka chladiče. Většinou to byla jen listnatá bažina keřů, zelené měkké území, daleko lepší výsledek, než by předpovídala.

To vše se změnilo.

Jako kdyby z hlubin jezera vystupovalo nějaké stvoření, hnědé, silné a vertikální, vynořovalo se to ze zelené světelné show, mizelo to a znovu se objevovalo, jak se kužely světla zmítaly na všechny strany.

A sakra. Je to strom. A nejenže se jednalo o nehybný lesní předmět, představující tvrdé přistání, navíc jako by jeho silný kmen přitahoval podvozek kombíku neviditelným navijákem.

Kdybyste usilovali o pořádnou kolizi, nic lepšího byste nenašli.

Nevyhnutelnost.

Jediná myšlenka Nyx patřila sestře. Posie byla vzepřená na místě řidiče, paže natažené před sebe, prsty roztažené, jako by se chtěla pokusit ten strom odstrčit...

Náraz byl jako rána pěstí do celého těla a určitě to prásklo, když se kov střetl se dřevem, ale přes zvuk airbagů a zvonění v uších toho Nyx moc neslyšela. Nemohla pořádně dýchat. Jako by ani neviděla.

Syčení. Kapání. Spálená guma a něco chemického.

Někdo kašlal. Ona? Nebyla si jistá.

„Posie?“